

Sygn. akt II CSK 73/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa A. H., M. L. i J. H.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Gospodarki
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa 893/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powodów na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600zł (trzy tysiące sześćset
złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. – zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością – może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawny, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powodów skardze kasacyjnej, w części, w której skarga ta nie została odrzucona, wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienia nie odpowiadają wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadzają się one do sformułowania w pkt II czterech rozbudowanych pytań, których obszernie uzasadnienie zamieszczone na stronach 6-10 skargi, nie dowodzi występowania istotnych zagadnień prawnych.

Również wystąpienie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie zostało wykazane. Skarżący nie wskazali bowiem na s. 6-10 przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 405 k.c., art. 415 k.c., art. 224 § 2 i 225 k.c., ani też – poza gołosłownym stwierdzeniem – nie wyjaśnili na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów oraz nie wskazali orzeczeń sądowych będących źródłem istnienia poważnych wątpliwości lub rozbieżności interpretacyjnych dotyczących tych przepisów.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013, poz. 461) oraz na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. 2013, poz. 1150).